

ZPRAVODAJ

neděle 15. srpna 17

Tommy Emmanuel

Celé Prázdniny v Telči jsou letos ve znamení perfektních kytaristů, ale včerejší koncert Tommyho Emmanuela překročil všechny meze. To, co Tommy na zámeckém pódiu včera předvedl, je nepopsatelné. Publikum jen bez dechu přihlíželo na tu obrovskou škálu zvuků, které lze na kytaru vyloudit. Všichni jsme mlčky zírali, ale jen chvíli, protože co chvíli se po nepředstavitelně rychlých a pestrých vyhrávkách rozpoutal bouřlivý potlesk. Tommy sklídl, a určitě dennodenně sklízí, obrovský úspěch a nejkrásnější na tom je, že tak skromného člověka jsem už dlouho nepotkal.

Díky Tommy, díky za nezapomenutelný zážitek.

VČERA

DNES Garden Party Band

Sedmičlenná country-rocková kapela z Dobré Vody.

Bara Bura

Malý cikánsko balkánský orchestr Bara Bura vznikl v roce 2005 během příprav hudební show založené na scénáři k Felliniho filmu Silnice. K práci na hudebním projektu se sešlo několik zkušených hudebníků ze slovenských jazzových, artových a folkových kapel. Po představení bylo jasné, že na Slovensku vznikla nová našlapaná kapela. Bara Bura brzy začala tvořit vlastní repertoár založený na fúzi tradiční hudby z nejrůznějších regionů Balkánu, Slovenska a Maďarska. Bara Bura je současná a živelná, balkánské ska s cikánskou dynamikou a židovskou melodikou.

Karel Diepold

Existuje několik případů, kdy máte před sebou na jevišti někoho, kdo ani nemusí umět skvěle hrát, ani nijak zvlášť zpívat, vypadá docela normálně, a přesto může být setkání s ním neobyčejným a dokonce nezapomenutelným zážitkem. Jedním z těchto umělců je liberecký písničkář Karel Diepold.

Ve svém přístupu k umělecké tvorbě je jedním z nejpoctivějších a nejryzejších lidí. Je takovým jizerským Leonardem Cohenem, podobá se mu svým klidem, jemností projevu, hloubkou výpovědi. Za celých třiatdvacet let, co vystupuje veřejně – většinou po boku spřízněných písničkářů – Dagmar Voňkové-Andrtové, Oldřicha Janoty, Karla Plíhala a dalších – nevydal žádné CD ani kazetu. Jeho písničky můžete poslouchat živě asi tak jednou dvakrát do měsíce, v současné době nejčastěji na koncertech Osamělých písničkářů.

Dáša Andrtová-Voňková

Do hudební škatulky, kde by se tato dnes osmapadesátiletá první dáma české písně mohla cítit dobře, by mohli být přiřazováni ti, kteří se nehodí jinak – samorosti, experimentátoři, podivíni a umělečtí hazardéři v tom nejlepším slova smyslu. Dáša by se tam potkala třeba s fyzickým básníkem Petrem Vášou, anebo loutkářem a zpívajícím výtvarníkem Petrem Niklem. Se všemi, kteří mají ten velký dar, že nikoho nekopírují a jdou, běží či klopytají po svých vlastních cestách. Logicky proto musela mít takové úspěchy v zahraničí, jaké měla v Dánsku, v Japonsku a bůh ví kde ještě. Klidně tam může zpívat česky, jejímu jazyku každý, kdo má uši a cit, porozumí a je pro něj snadné nechat se strhnout.

Karel Plíhal

„Sedl slavík na koleje, mojí milé píseň pje. Pak jel kolem osobák a on přišel o zobák.“ Stejně jak ten slavík, i Karel Plíhal zpívá a taky básní, jak mu zobák narost. Na první poslech je Karel Plíhal velkým optimistou, který neváhá svým svérázným, mnohdy lehce drsným, ale vždy v únosných mezích se pohybujícím humorem okomentovat jakoukoliv životní situaci. Většina obyčejných lidských problémů pak v jeho podání zní tak absurdně, že se nad nimi i sebepesimističtější člověk prostě musí usmát.

Neočekávaný dýchánek

Neočekávaný dýchánek je nejznámější česká pubrocková kapela inspirovaná balkánem. Od svého založení se věnuje výhradně vlastní tvorbě. Vůdčím elementem a duší kapely je zpěvačka Zuzana Groschupová-Hanzlová, do aranží písní pak zasahuje jistou měrou každý člen kapely, nejvíc ale akordeonista Michal Šmíd. Všechny nástroje dohromady tak vytváří pravý dýchánkovský charakter, náladu hospodské tanečvačky někde na jihovýchodě.

RICOH by IMPROMAT

